

Automatická pračka

Pozdrav

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na těchto bohoslužbách, 2. neděli postní, a to slovy apoštolskými: *Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen*

Introit: (Žalm 84, 5-6)

5 Blaze těm, kdo bydlí ve tvém domě, mohou tě zde vždycky chválit.

6 Blaze člověku, jenž sílu hledá v tobě, těm, kteří se vydávají na pouť.

Píseň: EZ 312 – Přišli jsme, o Ježíši

Modlitba

Děkujeme ti, Bože, že nám odpouštíš naši nevděčnost. Děkujeme ti za tvé dary a za vše, co si pro nás udělal. Jsme ti opravdu vděční za to, že se dnes máme dobře, za naše vztahy a přátelství. Bože, ať tě vždycky chápeme jako velký a nezasloužený dar. Tvůj dotek ať nás zahřívá, uzdravuje a zaceluje naše rány a neúplnosti. Nikdy nás, Pane neopouštěj, ale provázej nás po tvých cestách. Nauč nás děkovat, odpouštět a vzdávat čest tvému jménu. Prosíme dnes o Tvou přítomnost, o Tvého Ducha, o Tvé Slovo. Chválíme Tě a děkujeme Ti, že přicházíš do našich starostí, nepokojů i nemoci. Dej nám vytrvalost v těchto dnech a v tuto chvíli promlouvej k nám. Amen.

I. Čtení (2. Královská 5, 1-14)

1 Naamán, velitel vojska aramejského krále, byl u svého pána ve veliké vážnosti a oblibě, protože skrze něho dal Hospodin Aramejcům vítězství. Tento muž, udatný bohatýr, byl postižen malomocenstvím.

2 Jednou vyrazily z Aramu hordy a zajaly v izraelské zemi malé děvčátko. To sloužilo Naamánově ženě.

3 Řeklo své paní: „Kdyby se můj pán dostal k proroku, který je v Samaři, ten by ho jistě malomocenství zbavil.“

4 Naamán to šel oznámit svému pánu: „Tak a tak mluvilo to děvče z izraelské země.“

5 Aramejský král řekl: „Vyprav se tam a já pošlu izraelskému králi dopis.“ I šel. Vzal s sebou deset talentů stříbra a šest tisíc šekelů zlata a desaterý sváteční šaty.

6 Izraelskému králi přinesl dopis: „Jakmile ti dojde tento dopis, s nímž jsem ti poslal svého služebníka Naamána, zbav ho malomocenství.“

7 Když izraelský král dopis přečetl, roztrhl své roucho a řekl: „Jsem snad Bůh, abych rozdával smrt nebo život, že ke mně posílá někoho, abych ho zbavil malomocenství? Jen uvažte a pohledte, že hledá proti mně záminku!“

8 Když Eliša, muž Boží, uslyšel, že izraelský král roztrhl své roucho, vzkázal králi: „Proč jsi roztrhl své roucho? Jen ať přijde ke mně. Poznám, že je v Izraeli prorok.“

9 Naamán tedy přijel se svými koni a s vozem a zastavil u vchodu do Elišova domu.

10 Eliša mu po poslovi vzkázal: „Jdi, omyj se sedmkrát v Jordánu a tvé tělo bude opět zdravé. Budeš čist.“

11 Ale Naamán se rozlítal a odešel. Řekl: „Hle, říkal jsem si: ‚Zajisté ke mně vyjde, postaví se a bude vzývat jméno Hospodina, svého Boha, bude mávat rukou směrem k posvátnému místu, a tak mě zbaví malomocenství.‘

12 Cožpak nejsou damašské řeky Abána a Parpar lepší než všechny vody izraelské? Cožpak jsem se nemohl omýt v nich, abych byl čist?“ Obrátil se a rozhořčeně odcházel.

13 Ale jeho služebníci přistoupili a domlouvali mu: „Otče, ten prorok ti řekl důležitou věc. Proč bys to neudělal? Přece ti řekl: ‚Omyj se, a budeš čist.‘“

14 On tedy sestoupil a ponořil se sedmkrát do Jordánu podle slova muže Božího. A jeho tělo bylo opět jako tělo malého chlapce. Byl čist.

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Slůvko dětem (lekce 21 - Josef a odpuštění) – J. Pešková

Navážeme a zároveň zopakujeme předchozí Josefův příběh. Použijeme hrací plán z minulé hodiny, všem jej ukážeme a zopakujeme, co všechno musel Josef překonat, dostal se z otroctví, nepodleh svádění ženy, vyvázl z vězení a zachránil před hladem celý Egypt i mnoho dalších lidí. Josef překonal mnoho těžkostí a k tomu, aby se stal druhým nejmocnějším mužem Egypta, musel ujít kus cesty. Ale ten nejtěžší krok a úkol jej teprve čeká. Necháme děti napnuté, co to je a jen napovíme, že se to týká jeho bratrů.

Píseň: EZ 257 - Děkuji ti, Pane Bože, že nás máš tak rád

Píseň: EZ 287 – Zpívejte, čest vzdejte

Kázání (Lk 17, 11-19)

11 Na cestě do Jeruzaléma procházel Samařskem a Galileou.

12 Když přicházel k jedné vesnici, šlo mu vstříc deset malomocných; zůstali stát opodál

13 a hlasitě volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“

14 Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžím!“ A když tam šli, byli očištěni.

15 Jeden z nich, jakmile zpozoroval, že je uzdraven, hned se vrátil a velikým hlasem velebil Boha;

16 padl tváří k Ježíšovým nohám a děkoval mu. A to byl Samařan.

17 Nato Ježíš řekl: „Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět?“

18 Nikdo z nich se nenašel, kdo by se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“

19 Řekl mu: „Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila.“

Milí bratři, milé sestry,

malomocenství je v Bibli jedním z nejhorších neštěstí, které mohou člověka potkat. Malomocný je jako „mrtvé narozené dítě“ (Nm 12,12), „chodící mrtvola“. Jeho uzdravení se přirovnávalo **vzkříšení mrtvého** (proto neudivuje reakce izraelského krále na Naamánovu žádost: „Jsem snad Bůh, abych rozdával smrt nebo život?“ – 2 Kr 5,7). Malomocní žili odděleně – už samotné setkání s nimi **znečišťovalo**. Rabínská teologie považovala malomocenství za **Boží trest** a, následkem toho, viděla v malomocném hříšníka.

Pokud budeme uvažovat, že pouze Bůh může osvobodit od malomocenství, jak veliká musela být důvěra malomocných nejen v Ježíšovu dobrou vůli a uzdravující moc, ale i v **Ježíšovo spojení s Bohem!** Víra malomocných je pozoruhodná také v tom, že nevyžaduje **dotek** – stačí Ježíšovo rozhodnutí (jděte)!

Bez rodiny, nejbližších, přátel. Mimo společenství. Pro druhé jsou „mrtví“. To vše prožívali malomocní, který (podle zákona) žili na opuštěných místech. Ba dokonce se nesměli ke druhým přibližovat – byli pro něj ohrožením, nebezpečím. A navíc – žili s představou, že **nemoc byla důsledkem hříchu, zla!** Zažívali tedy na sobě smrt (zažíva prožívali smrt – bez vztahů, bez společenství s druhými, bez Boha – vždyť neměli účast na bohoslužbě a „žili v hříchu“). A k tomu ještě – nejen že na nich smrt lpěla, ale dokonce byli jejím nositelem! Lidé od nich proto utíkali a zažívali pocit naprostého odmítání.

Evangelní perikopa je velmi zajímavá: všech deset začalo dobře, všech deset projevilo víru v Krista, přijalo uzdravení, ale... **jen jeden „došel „chvály“** od Krista, jen jeden přijal spásu. Nemáme před sebou postoj nevíry či zatvrzelosti vůči Kristu: tito nemocní se projeví jako zbožní a věřící, proto volali „*smiluj se nad námi, Mistře*“. Tato víra mohla stačit k přijetí uzdravení, ale ne k přijetí **plnosti Kristova daru**.

Všichni projevili důvěru v Krista, ale **jen jeden dospěl ke skutečné a hluboké víře**. Tito malomocní uvěřili v Krista jako divotvůrce, ale **jen jeden překročil tuto povrchní víru** a objevil víru hlubší, víru navazující osobní vztah ke Kristu.

V tomto evangeliu máme tedy před sebou dva rozdílné přístupy k Bohu: jeden neosobní, druhý osobní. Těch devět se spokojilo s uzdravením, desátý šel dál: ke Kristu. U všech deseti malomocných byly oči upřeny k uzdravení: u většiny zůstaly oči hledět na uzdravení, **u Samaritána se obrátily ke Kristu**.

Prvních devět přijalo uzdravení jako „samozřejmost“, jen desátý dokázal žasnout nad „*nesamozřejmostí*“ daru a chválit Boha za jeho mocný čin. U toho Samaritána bylo uzdravení jen odrazovým můstkem k přijetí většího daru: k přijetí Krista. **Jeden přijal plnost, ostatní jen část**.

Všech deset zpočátku zůstávalo daleko od Krista: devět zůstalo „daleko“, jeden přišel blízko. Devět zůstalo malo-mocných i po uzdravení, ne-schopných přiblížit se ke Kristu (i když už mohli čili měli moc či schopnost jít k němu blízko), devátý se chopil této nové šance a překonal odstup vůči Mistru.

Tyto dva rozdílné postoje jsou příznačné i pro nás: navenek se všichni nějak projevujeme, ale jen někteří mají odvahu „**jít ke Kristu**“, vyznávat ho, děkovat mu, navázat s ním osobní vztah. Mnozí se spokojují jen s prosbou o vyřešení palčivých problémů. Ne že bychom neměli prosit, naopak. Ale často tyto prosby končí... tou samotnou prosbou, ne **děkováním** ani prohloubením víry. Až příliš často je Kristus jen nástrojem k vyřešení našich problémů, jakýsi **divotvůrce**, jak tomu bylo i u těch malomocných.

Přistupujeme k němu jako k automatu: vhodíme minci (modlitbu) a očekáváme zvolené zboží (vyslyšení prosby). A pak můžeme spokojeně odejít a přijít k automatu znovu, až budeme potřebovat. Takový uživatelský postoj se může vkrádat nejen do naší modlitby, ale i do našeho přístupu ke svátostem: svátosti se mohou stát příležitostí k ukojení naší „zbožnosti“.

Ale Kristus je víc než pouhý automat na vyřešení našich problémů: je to živá osoba. A jako živá osoba nabízí víc než pouhé uzdravení či vyřešení toho či onoho průšvihů. A od nás očekává, že k němu nebudeme přistupovat jako k automatu, ale jako k **živé osobě**. Očekává, že jeho dary nás přivedou k vděčnosti, ke chvále, k prohloubení našeho vztahu s ním. Necháme ho čekat ještě dlouho?

Je tady však někdo, kdo není **bezmocný**. Někdo, kdo nemusí **utíkat** před malomocnými. Ježíš vnáší život tam, kde je smrt. Pohlcuje smrt nejen v jejích projevech vnějších, ale i vnitřních: sebeodmítání, narušené vztahy, pocit zmařeného a zbytečného života, nedocnění, ba dokonce odmítnutí ve společenství. Ježíš uzdravuje někdy ihned, někdy ale také postupně. Nejčastěji zakoušíme jeho uzdravující doteky v delším období, v procesu postupné rehabilitace (společenské) a rekonstrukce (poničeného obrazu sebe sama, pokřiveného vztahu k sobě i k druhým – ale i k Bohu!).

A je to velké dobrodružství vidět a zakoušet na sobě, s jakou **fantazií Kristus** používá různé lidi a situace, aby v nás obnovil původní Boží mistrovské dílo. Jen jedno žádá – abychom mu dovolili uzdravit nás.

Deset jich bylo uzdraveno, jen jeden z nich byl zachráněn.

Ve světě je málo vděčnosti, málo skutečné víry a radosti. Tak jako mají někteří lidé krátkou paměť, je krátké i jejich štěstí, kterého si neváží. Lidská vděčnost bývá někdy příliš mechanická, naučená a ve skrytu si spíš myslíme, že Bůh něco dluží nám. Možná nám naše zvyky brání udělat, co bychom měli a mohli. Možná už to máme všechno tak automatické, že se nám Ježíš ztrácí a my k němu neumíme normálně přijít a poděkovat. Možná už fungujeme jenom jako **automatická pračka**, která je naprogramovaná, tak aby dělala stále tu stejnou věc.

Možná se někomu zdá, že nemá být Bohu zač **vděčný**. Možná je někdo nešťastný a nespokojený s tím, co právě prožívá. Život dovede být někdy velmi těžký a nespravedlivý. Ale tím víc je potřeba zavzpomínat a oživit svou paměť. V životě každého z nás je určitě mnoho věcí, za které máme být proč **vděční**. Možná jsme nešťastní jen proto, že příliš rychle zapomínáme. Možná nás trápí jen závist a zklamání. Když si však člověk vzpomene, kolik dobrého už v životě dostal, pozná, že má proč **Boha chválit**.

Vděčnost a pokora jsou klíčem k radosti a spokojenosti. Vděčnost a pokora jsou také to jediné, co nám lidem sluší. Amen.

Modlitba

Pane Ježíši, chválíme tě, že k nám přicházíš s láskou a přinášíš nám Boží pomoc. Proměňujes náš život a učíš nás všímat si Božích darů. Moc ti děkujeme. Amen

Ticho – 30 sekund

Píseň: EZ 717 – Tvá, Pane láska

Ohlášky

Přímlovná modlitba

Nebeský Otče, nedopust', abychom žili v sebe-spokojené jistotě, nedovol, abychom žili nevděčně. Proto tě prosíme:

- Dej, ať se tvá církev nepohoršuje nad ukřižovaným Ježíšem, na němž nebylo žádného hříchu.
- Dej, ať se v síle jeho slova podílíme všichni na zápase s tím Zlým.
- Dej, ať přemáháme každé pokušení, když nám berou naději.
- Modlíme se za bratry a sestry, kterým se ztrácí smysl života, kteří hledají východisko v něčem jiném než v Tebe.
- Modlíme se za všechny, kterým se ztrácí výhled k tvému království, kterým mizí naděje.
- Modlíme se za ty, kdo nepřestávají věřit, že spravedlnost, lidská důstojnost a mír se prosadí a tvé stvoření bude zachováno.
- Modlíme se za ty, kdo zvlášť potřebují lásku: za malé děti, za ty, kdo nikoho nemají, za zklamané, za postižené, za lidi bez domova, za ty, kteří nám nikdy nebudou moci naši lásku splatit.
- Modleme se za lidi, kteří nám poskytují zdravotní péči, kteří se starají o nemocné, kteří stojí tváří tvář vyhoření.

Pro oběť a vítězství tvého Syna smíme mít naději, že nebojujeme nadarmo.

Každý ti v tichosti svěřujeme své osobní modlitby...

Prosíme skrze Krista, našeho Pána, ukazuj nám naši vlastní odpovědnost ve zvěstování evangelia a přijmi i tuto naši společnou modlitbu:

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Slůvko dětí

Píseň: EZ 330 – Odpusť

Posláni (Sk 4, 12)

V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.

Požehnání (Nm 6, 24-26)

*Ať Hospodin ti žehná a chrání tě,
ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv,
ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen*

Píseň: EZ 241 – Kdo mě z pout mých (kytara)